

FANTEZİNİN ÖNEMİ

HANS CHRISTIAN ANDERSEN'NİN ÖYKÜSÜ

Ann Donegan Johnson

ÖTEKİ YAYINEVİ

FANTEZİNİN ÖNEMİ **HANS CHRISTIAN ANDERSEN'İN ÖYKÜSÜ**

Öteki

Çocuk Kitapları

Yazar

Ann Donegan Johnson

İllustrator

Pileggi

Tasarım

Tuna Tuna

Çevirmen

Emre Ak

10. Baskı

Ekim 2017

© Öteki Yayınevi

Sertifika No: 34460

Baskı ve Cilt

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık

ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti.

İkitelli Org. San. Böl. Depozite İş Merk.

A 6 Blok Kat:3 No: 309 Başakşehir / İstanbul

Tel: (0212) 671 61 51

Öteki Yayınevi

Eğitim Mah. Saygı Sok. Selimoğlu Sitesi

17 A Kadıköy / İstanbul

Tel: 0216 405 25 22

www.otekiyayinevi.com

ISBN: 978-975-8012-87-9

FANTEZİNİN ÖNEMİ

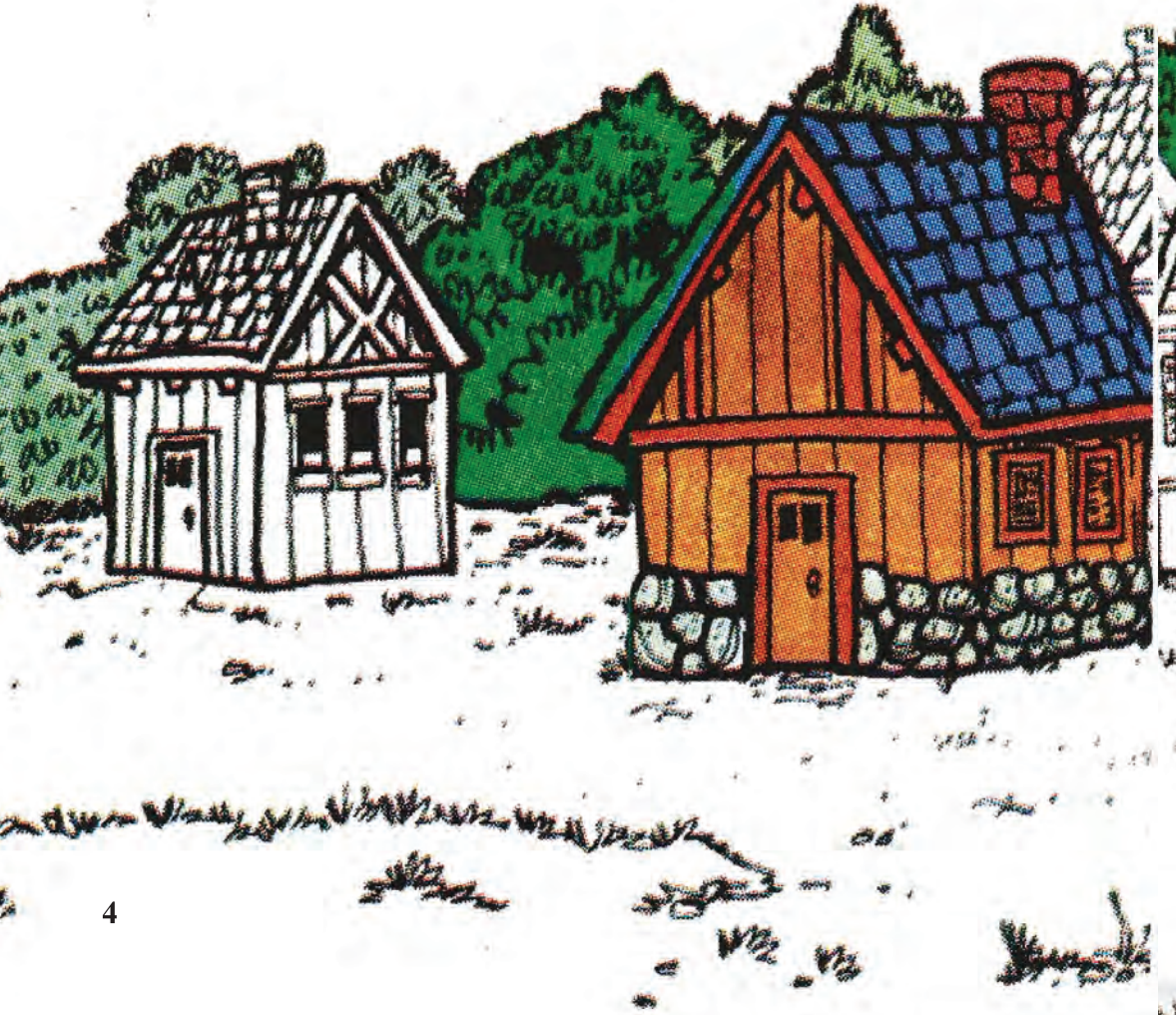

Bu öykü, fantezilerini tüm dünyayla paylaşmış bir insan olan, Hans Christian Andersen ile ilgilidir. Burada okuyacağımız öykü, Andersen'in yaşamındaki gerçek olaylar üzerine kurulmuştur.

(Hans Christian Andersen ile ilgili ayrıntılı bilgileri son sayfada bulabilirsiniz.)

Bir Zamanlar

Yıllar önce, Danimarka'daki sevimli Odense köyünde Hans Christian Andersen adında bir çocuk yaşırdı. Hans Christian yoksul bir çocuktur. Çoğunlukla yamalı giysilerle dolaşır, çıplak ayaklarına bol gelen tahta ayakkabılar giyerdi. Ama yamalı giysilerine, tahta ayakkabılarına ve kimi zaman da aç karınına uyumak zorunda kalmasına karşın Hans, mutlu bir çocuktur. Çünkü onu çok seven bir annesi vardı. Anne Andersen, küçük, gösterişsiz evlerinin her zaman temiz ve pırıl pırıl olmasına özen gösterirdi.

Hans Christian'ın babası, gün boyu durmaksızın çalışan, ama yeterince para kazanamayan bir ayakkabı tamircisiydi. Ancak, adamcağız yorgun da olsa eve döndükten sonra gün boyu yaşadıklarının, az para kazanmış olmasının hiç önemi kalmazdı. Akşam olduğunda babası Hans'a kitap okur ya da inanılmaz güzellikte masallar anlatırdı. Masallarda genellikle cinler, periler, krallar ve prensesler olurdu. Ayakkabı tamircisi baba Andersen, ayrıca Hans için kendi elleriyle çok güzel oyuncaklar da yapardı.

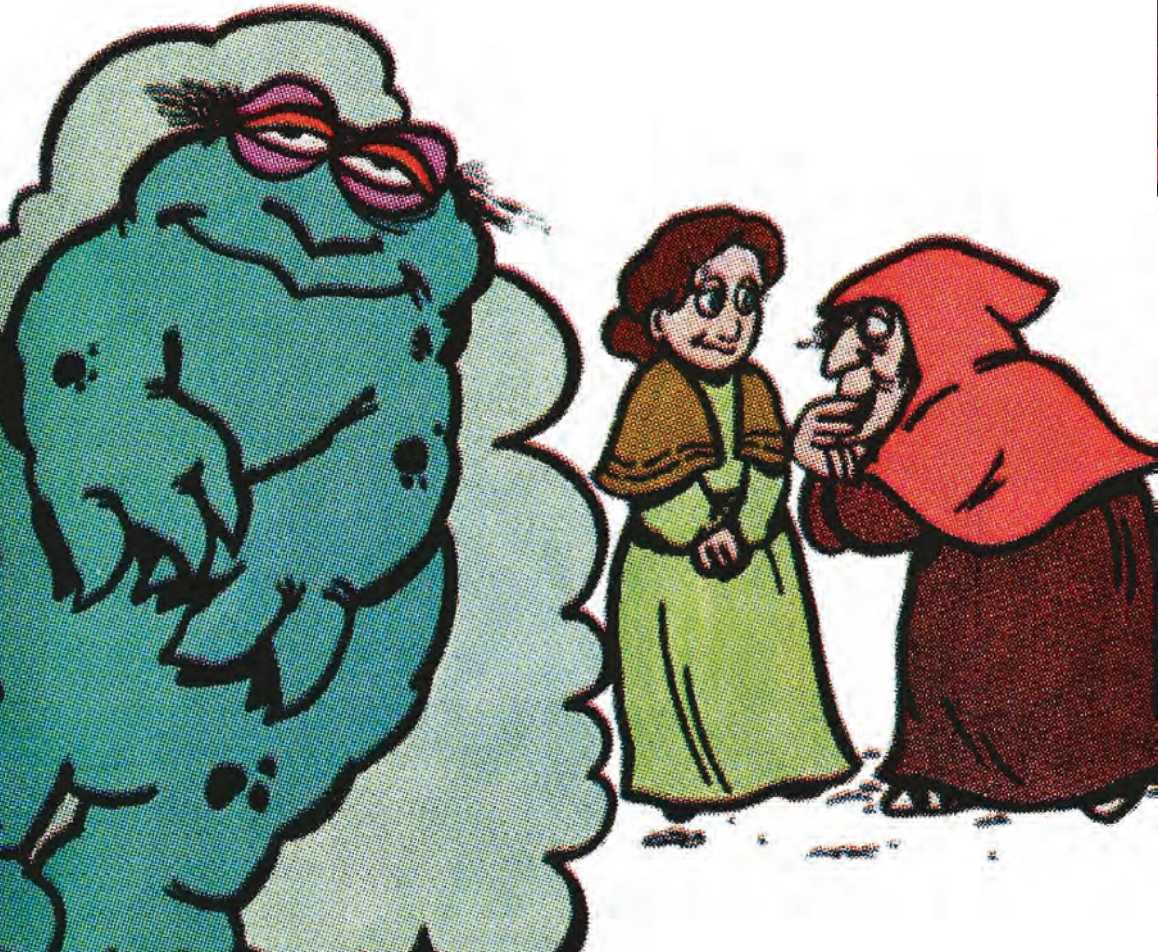
Bu oyuncaklar arasında Hans'ın en çok sevdiği, perde ve sahnesi olan küçük, tahtadan bir tiyatro salonuydu. Hans, küçük tahta kuklalarla bu oyuncak tiyatro salonunda kendi yazdığı oyunları sahneye koyardı. Bu kukla gösterilerinin tek izleyicisi de Hans olurdu. Çok sayıda arkadaşı olan bir çocuk değildi. Kafası olağanüstü öyküler yaratmak için öylesine çok çalışıyor, öylesine kendinden geçiyordu ki, kimi zaman başkalarının kendisiyle konuştuğunun bile farkına varmıyordu. Hans, güzel sayılabilecek bir çocuk değildi. Yaşına göre boyu fazla uzun, bedeni de gereğinden ince ve çelimsizdi. Diğer çocuklar Hans ile hep alay ederdi. Bu gibi durumlarda Hans kendi kendine, “Hiç önemli değil ,” diye söylenirdi, “Büyüdüğümde çok zengin ve ünlü biri olacağım. Büyük bir sarayım olacak ve her gün Çin imparatoru ile birlikte çay içeceğim.” Sonra da böğürtlenlerin yetiştiği çalılıkların arasında, annesinin mutfak önlüğü ve bir süpürge yardımıyla kurduğu gizli çadırında, saatlerce düş alemine dalıp giderdi. Gözlerini kapatıp

Çin imparatoru ile birlikte çay içmenin olağanüstü bir şey olacağını, bir sarayda yaşayıp her gün çikolatalı pasta yiyebilmenin, saf ipekten elbiseler giyip üzeri rengarenk püsküllerle süslenmiş terliklerle dalaşmanın ne harika olacağını düşler dururdu. Annesi, köydeki kadınlarla konuşurken, “Bazen gerçekten Hans için endişeleniyorum,” diyordu. “Sıradan bir meslek, bu çocuğu tatmin etmeyecek. Hans hep olağanüstü şeyler yapmak peşinde. Oğlumun burada, köyümüzde, bir şato yaptırmak istediğini biliyor muydunuz? Her akşam oturup yaptıracığı şatoyu tasarlıyor, planlar kuruyor.” Kadınlardan biri, “Sakın endişelenme,” dedi. Bunu söyleyen çok yaşlı, biraz da tuhaf bir kadındı. “Oğlun özgür bir kartal gibi,

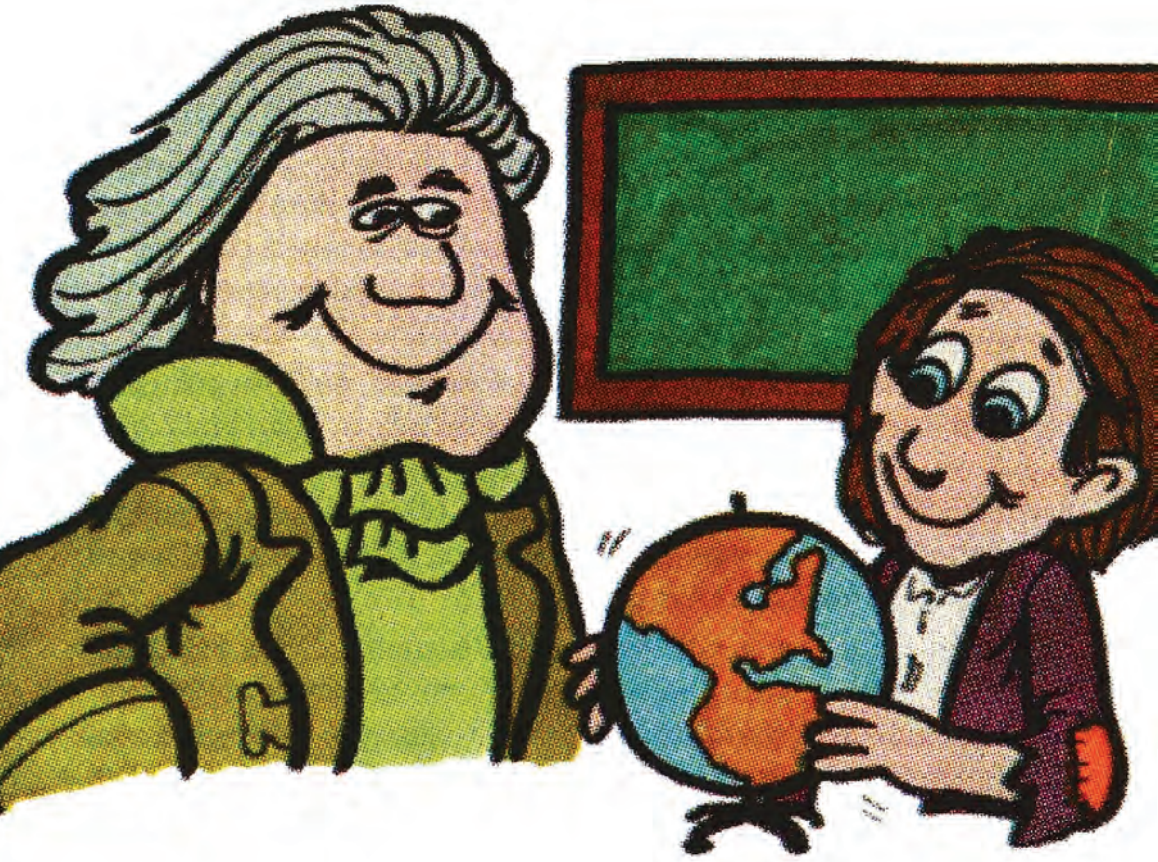
yükseklerde uçacak,” diye devam etti. “Tüm dünyanın beğenisini kazanacak ileride; köyümüz Hans nedeniyle herkesin ilgi odağı haline gelecek.” Yaşlı kadın, bu öngörüsüne bir açıklık getirmedi ama Hans’ın annesi, oğlunu kuklalarıyla oynarken gördükçe sık sık bu sözleri anımsıyordu. Ekin zamanı gelip Hans’ı beraberinde tarlaya götürdüğünde de bu sözleri anımsamıştı annesi.

Danimarka’nın eski halk masallarını tarladaki köylülerden dinleyen Hans, eve döndüklerinde babasına tümünü eksiksiz anlatabiliyordu. Batı inançları kuvvetli bir kadın olan anne Fru Andersen, “Bunlar gerçek öyküler olabilir,” dedi eşine. “Yine de, keşke oğlumuz bu tür şeylere kafa yoracağına, doğru dürüst bir şeyler

öğrenmeye harcasa zamanını. Belki o zaman geleceği olan bir meslek de öğrenebilir. Senin gibi bir ayakkabı tamircisi olabilir, ya da ne bileyim belki bir terzi...” Kocas, “asla” diye bağırır. “Hans, diğer insanların ayakkabılarını tamir etmek ya da onların giyim kuşamlarını hazırlamaktan daha iyi şeyler yapmalı!” Baba Andersen bunları karısına söyledikten sonra oğlunun yanına gidip ona Bin Bir Gece Masalları’nı okumaya başladı. Tam bu sıralarda Hans, okulda çok ilginç bir şey öğrenmişti. Öğretmeninin anlattıklarına göre, yerküresi üzerinde Çin, tam Danimarka’nın

karşısındaki noktada bulunuyordu. Hans, Danimarka’da birinin yeterince derin bir çukur kazması halinde, Pekin ya da Şanghay gibi büyüğü bir kente ulaşabileceğini düşündü. Hans, öğretmenin anlattıklarını uzun uzun düşündükten sonra, aklından şunlar geçti: “Eğer bizim, toprağı kazarak Çin’e ulaşmamız mümkünse, o halde Çinlilerin de toprağı kazarak bize ulaşması mümkün. Belki bir Çin prensi günün birinde çıkar gelir! Böylece, düşlerimdeki şatoyu yapmamda bana yardımcı olabilir.” Küçük Hans, böyle bir fantezinin gerçekleşmemesi için hiçbir neden göremiyordu. Olayı düşündüğü anda, Çinli prensin toprağı kazmaya başladığına kendini iyice inandırmıştı. “Eğer,” diye düşündü, “Prens gerçekten yoldaysa, mutlaka ırmakta bir yerden çıkacaktır. Köyde en derin nokta ırmakta. Demek ki, Çin’ e en yakın yer de orası. En iyisi, ır-

mağın kıyısına gidip bir şarkı söyleyeyim. Böylece prens şarkımı duyup kimin söylediğini merak edecek ve daha hızlı kazacaktır.” Bunun üzerine Hans, ayağında tahta pabuçları ve üzerinde yamalı giysileriyle ırmağın kıyısında, Çin’den Danimarka’ya ulaşmak için toprağı kazan prens için şarkı söylemeye başladı. O günden sonra Hans, şarkılarını sürdürdü. Çok hoş bir sesi vardı ve şarkı söylemeyi de çok seviyordu. Ancak ne kadar güzel söylerse söylesin, ırmaktan bir türlü prens çıkmıyordu. Prens yerine beş yavrusuyla birlikte bir anne ördek, paytak adımlarla karaya çıktı, sallana sallana kumlara yayıldı. Hep birlikte tüylerini temizleyip yeniden yola koyuldular.

İrmağın sularından en son çıkan ördek yavrusu, doğrusu çok çirkin bir şeydi. Bacakları vücuduna oranla fazla kısaydı, ayakları büyüktü ve gagası da diğer yavru­lara oranla daha genişti. Anne ördek, çirkin yavrusunun tüylerini ne kadar düzeltmeye çalışsa

da, tüyler yeniden eski dağınık halini alıyordu. Zavallı hayvan, bir ördek yavrusundan çok, tuhaf bir tüy yumağını andırıyordu. Anne  rdek, sabrının taştığını belirtir biçimde çirkin yavrusuna kızgınlıkla vakvakladı. Diğer yavrular hızlı adımlarla annelerinin peşinden giderken, çirkin yavru biçimsiz ayaklarıyla, yürümekten çok debelenerek kardeşlerine yetişmeye çalışıyordu.

Hans,  irkin yavruya, “Sakin  z lme,” dedi. “Belki de sen bir ördek değilsin. Belki başka bir yaratıksın. Sen daha bebekken bir gece, periler seni annenin yanından alıp götürmüş olabilirler. Büyüdüğünde, herkes senin aslında narin, çok güzel bir kuğu olduğunu görecek.” Hans bu sözleri söylediğinde, çok garip bir şey oldu.

Yavru  rdek, nehrin kıyısında-ki kamışların arasına girerek, birkaç dakikalığına gözden kayboldu. Yeniden ortaya çıktığında, Hans’ın gözlerinin içine merakla baktı. Hans sözleri-

ni sürdürdü: “Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Örneğin sen, benim burada oturup kendi kendime şarkı söylediğimi düşünmüş olabilirsin. Oysa ben, Çin’den gelecek bir prensi bekliyorum. Biz şu anda konuşurken bile, prens, Çin’den buraya ulaşmak için toprağı kazımakla uğraşıyor. İşin doğrusu, ona bu konuda yardımcı olmam gerek.” Ördek tuhaf bir biçimde vakladı. Sanki Hans’ın söyledikleri ona komik gelmişti. Ardından da, “Eğer bu suyun içinden Çinli veya başka bir prens çıkarsa, benden de prens olur demektir. Bari ben de Danimarka Prens Hamlet olayım!”

dedi. Hans, “Eğer Danimarkalı Hamlet olmayı istiyorsan, neden olmayasın ki?” diye sordu.

“Hamlet, bir ördek için gerçekten çok hoş bir isim.” Ördek yavrusu, “Bana hangi isimle seslenmek istersen, öyle seslen,”

dedi. “Benim için önemi yok. Ben gerçek değilim, bunu bil. Ben senin yarattığın bir fanteziyim yalnızca. Gerçek yaşamda ördekler insanlarla konuşamazlar ki...” Hans Christian Andersen, “Ama benimle konuşurlar,” dedi. Sonra da çirkin ördeği kucakladığı gibi eve götürdü. Hamlet, Hans’ın küçük şirin odasını görünce çok beğendi. Gerçekten de zevkle döşenmiş, şirin bir çocuk odasıydı. Anne Fru Andersen duvarları rengarenk resimlerle süslemişti. Odanın bir köşesinde, şöminenin ateşi vurdukça parlayan tabaklar ve bardaklar duruyordu.” Sanırım burada konuk olmak pek hoşuma gidecek,” dedi Hamlet. Annesi Hans’ın yatağını hazırladığında , her ikisinin de gözlerinden uyku akıyordu. Oda, gece olunca bir perdeyle evin öteki bölümlerinden ayrılıyordu. Uzun kış gecelerinde, bu sıcacık odada koyun koyuna yatıp tatlı rüyalar görmek her ikisi için de çok güzel olacaktı. Hans, çirkin ördeği yatağına aldığı anda, Anne Fru Andersen ses çıkarmadı ama bunun nedeni çok basitti: Hans dışında ördeği görebilen başka kimse yoktu ki... Annesi yalnızca Hans’ın her zamankinden daha mutlu olduğunu

fark etti. Hans gerçekten çok mutluydu, çünkü tüm düşlerini anlatabileceği bir dostu vardı artık. Hans, Hamlet'e, "Sana bir sır vereceğim," dedi. "İleride ben çok ünlü olacağım. Bunu köydeki yaşlı kadınlardan biri söylemiş anneme. Çok yaşlı bazı kadınların nasıl olduğunu bilirsin, onlar bazen çok ilginç olayları sezebilirler." Hamlet, "Ünlü olmak için ne yapacaksın?" diye sordu. Hans biraz düşündükten sonra, düşüncesini açıkladı: "Ünlü bir aktör olacağım ve sahnede sanatımı herkese göstereceğim. Beni alkışlayacaklar." Hans, Hamlet ile tanıştıktan kısa bir süre sonra başına bir felaket geldi. Hans'ın babası hastalandı ve öldü. Komşuları, Fru Andersen'e, "Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?" diye soruyorlardı. Hans'a ise öyle acıklı bakıyorlardı ki, çocuğun zaten acı dolu olan yüreğini bir de korku kaplamıştı. Kadınlardan birisi, "Hiç paranız yok," dedi. Hans'ın annesi bunu herkesten daha iyi biliyordu, "Anımsatmalarına gerek yok," diye geçirdi içinden. Arından kararlı bir tavırla ekledi: "Çamaşırcılık yapacağım."

Aynı komşu kadın, “Oğlun da artık sana destek olacak yaşta,” dedi. “Baksana, on bir yaşına girdi ve fidan gibi delikanlı oldu. Onu gönder dokuma fabrikasına, çalışsın.” Ördek Hamlet, “Nasıl olur da senin için fidan gibi der, anlayamıyorum,” dedi. “Gelişme çağında bir çocuksun daha sen. Baksana, ayakların ayakkabılarını bile doldurmuyor henüz. Kolların da bedenine oranla fazla uzun. Eğer dokuma fabrikasında işe girersen, aktör olma düşlerin ne olacak?” Hans, “Çok çalışarak bunu başaracağıma inanıyorum,” diyerek kararlılığını gösterdi. “Ustalara, işçilere şarkılar söyler, şiirler okurum. Benim gösterilerimi beğenecekler, göreceksin!” Hamlet, “Umarım her şey istediğin gibi olur,” dedi. “Ama içimde sanki olmayacakmış gibi bir his var.” Hans, “Sen fazla kuruntu yapıyorsun,” dedi. “Ben ileride çok ünlü bir aktör olacağım. Yaşlı kadın söyledi bunu.”

Böylece Hans, öğle yemeği için peynir ve ekmeğini çıkınına koyarak dokuma fabrikasında çalışmak üzere yola koyuldu. Hamlet, Hans’a, “Beni düşündüren gelecek değil, şu an içinde bulunduğumuz durum,” diye söyleniyordu. Dokuma fabrikasına

geldiklerinde, Hamlet, büyük dokuma aletlerinden birinin üzerine tüneyerek Hans'ın çalışma yaşamındaki ilk gününü izlemeye koyuldu. Hans, önce ustabaşı ve çıraklar için şarkı söyledi. Sonra şiirler okudu. Yaptığı gösterileri elleri ve kollarıyla destekliyor, sırası geldiğinde de sesini yükseltiyordu. Herkes bir süre sabırla Hans'ı dinledikten sonra sıkılıp onunla alay etmeye başladılar. Kollarını, tıpkı Hans'ın yaptığı gibi iki yana açarak, Hans'ı kırık bir değirmene benzetip gülmeye başladılar. Hamlet, "Korktuğum başıma geldi," dedi. "Dünya henüz Hans'a kollarını açmaya hazır değil ya da belki Hans dünyaya hazır değil..." Hans, o akşam eve dönerken, yanaklarından sicim gibi gözyaşları dökülüyordu. Çocuğunu başı önünde, omuzları çökmüş bir halde gören annesi,

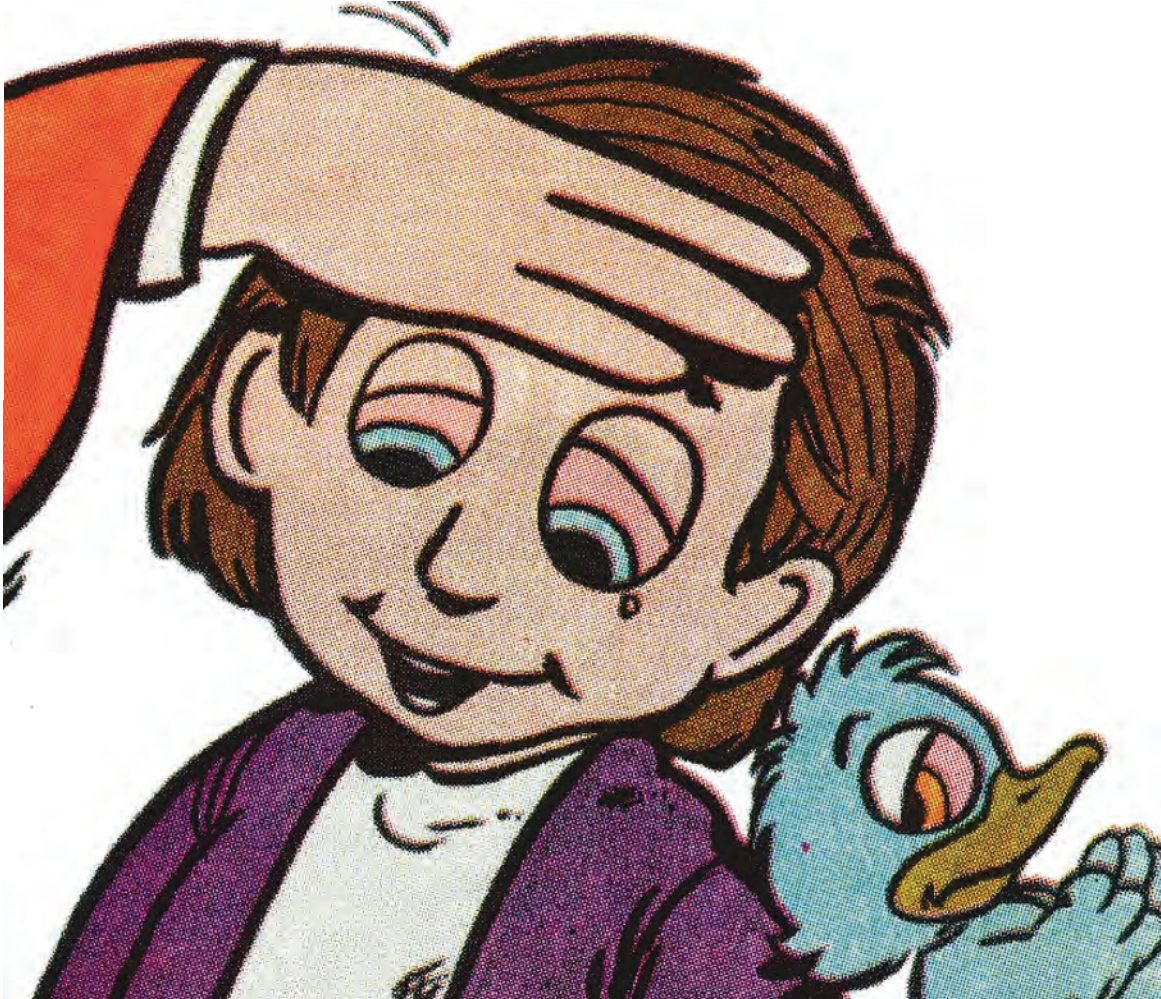
"Üzülme oğlum," dedi. "O kaba insanların arasına bir daha seni göndermeyeceğim!" Komşu kadınlar da Fru Andersen ile aynı görüşü paylaşıyorlardı.

Dokuma fabrikasındaki işçiler pek de nazik değillerdi doğrusu. Aralarından biri, “Peki ya tütün fabrikasında çalışması konusunda ne dersiniz?” diye sordu. “Tütün ile uğraşmak güzel bir iş, üstelik fazla zor sayılmaz.” Böylece, Hans’ın şansını bu kez tütün fabrikasında denemesi konusunda anlaştılar. Hans, Hamlet’e, “Bu sefer oradaki işçilere şarkı veya şiir okumayacağım,” dedi. “Bundan sonra sadece bana söyleneni yapmaya karar verdim.” Hamlet de aynı fikirdeydi. “Bence bu iyi fikir. Sana fabrikanın sahibi de, büyük olasılıkla, şarkı söylememene memnun olur.” Hans, tütün fabrikasında , çalışkan biri olmaya çaba gösterdi. Hiç gösteri yapmadı. Ancak çoğu zaman hayal gücünün çekiciliğine karşı koyamıyordu. Bu gibi anlarda, kafasında

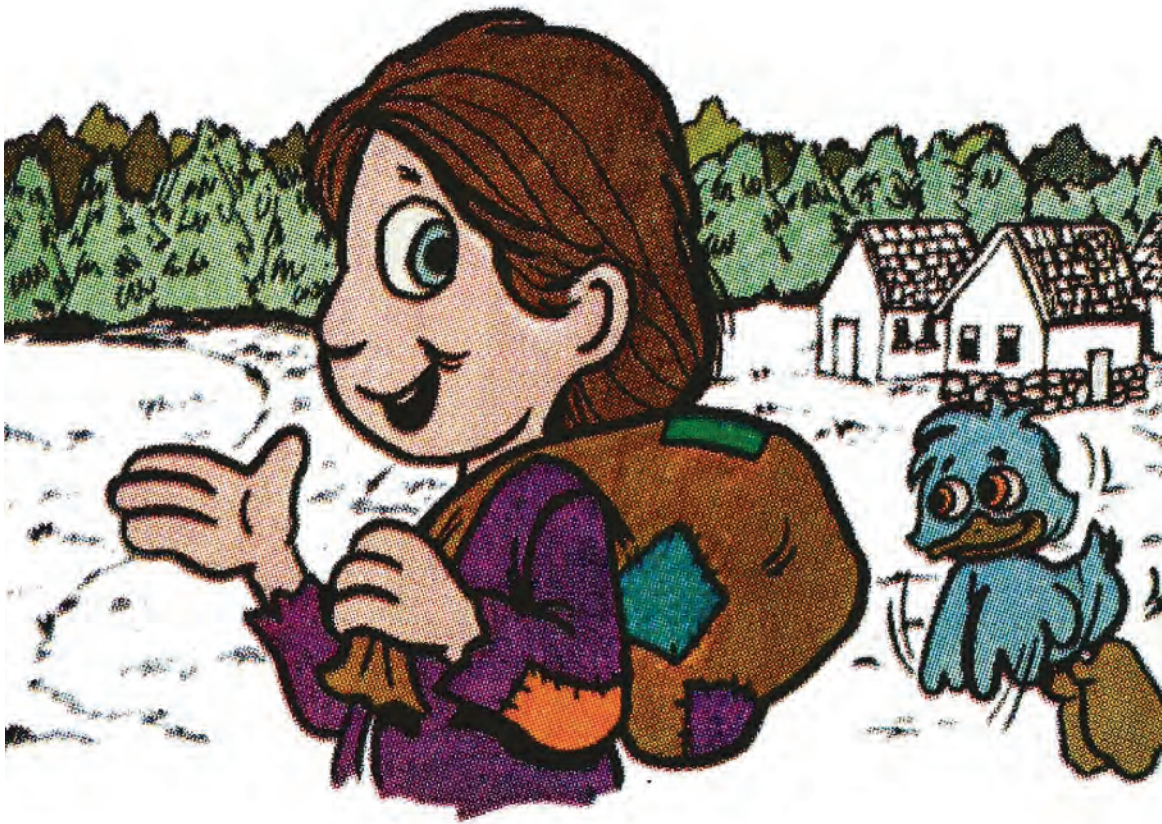
yaşam bulan cadılarla, prenslerle, denizkızlarıyla; tütün sarmaktan daha fazla ilgileniyordu. Ustabaşı bir gün, “Hey sen! Buraya bak! Sana söylüyorum Hans Andersen!” diye bağırdı. “Kendini işe versen daha iyi olur.” Hans yerinden sıçradı ve hapşırdı. Hamlet de öyle. Böyle bir yerde hapşırmamak mümkün değildi zaten. Hava buram buram tütün tozu kokuyordu. Hans, o akşam eve döndüğünde hâlâ hapşıırıyordu. Gözleri tütün tozuyla dolmuş, kızarmıştı. Annesi oğlunu görür görmez, “Sen hastalanmışsın!” diye bağırdı. Boğazını kontrol etti, kızarık ve şişti. Elini, Hans’ın alnına koyup ateşi olup olmadığına baktı. Hans, “Hapşırmama neden olan çalıştığım yerdeki tütün tozu, meraklanma anneciğim,”

dedi. Annesi, “Eyvahlar olsun,” diye telaşlandı. “Tütün ciğerlerin için çok zararlı. Oraya dönmemelisin Hans. Zamanla bu öldürücü bir hastalığa dönüşebilir. “Hans da belki böyle bir şeyi bekliyordu. Nitekim, bir daha da tütün fabrikasına gitmedi. Onu düşündüren ciğerlerine gelebilecek zarardan çok, sesine gelecek zarardı. Eğer ileride ünlü bir aktör olacaksa sesine dikkat etmek zorundaydı. Böylece Hans, günlerini küçük evlerinde geçirmeye başladı. Fırsat buldukça kasabadaki hanımlara kendi hazırladığı sanat gösterilerini sunuyordu. Hanımlar da bunun karşılığında Hans’a cep harçlığı ya da kitap veriyorlardı. Tiyatro’ya gitmek, Hans’a sadece bir kez kısmet oldu. Oyunu canlı izlemek onu öylesine heyecanlandırmıştı ki! Işıklar, izleyiciler, coşku ve alkışlar haftalar boyu Hans’ın oyunlarına girdi. Kukla tiyatrosu artık hemen hemen tüm zamanını alan bir uğraş haline gelmişti. Hans, kuklaları için çok hoş oyunlar yazıyor, sonra bunları küçük tahta tiyatro salonunda sahneliyordu.

Ördek Hamlet, “Gerçekten bütün bunlar çok güzel,” dedi. “İyi de bütün yaşamını kuklaları oynatarak mı geçirmeyi düşünüyorsun?” Hans, “Tabii ki hayır,” dedi. “Büyüyünce, Kopenhag’ın yolunu tutacağım . Ünlü ve zengin oluncaya kadar da Odense’ye dönme-yeceğim. Sonra, köyümüze atlı arabayla geleceğim. Üzerimde son moda, şık giysilerle köy sokaklarında gezindiğimde, herkes aralarında, ‘Bakın bu Hans Christian, dul bayan Andersen’in oğlu,’

diye fısıldaşacak.” Ancak, dul Bayan Andersen, yaşamı boyunca dul kalmadı. Hans on üç yaşındayken, annesi yeniden evlendi. Hans’ın üvey babası da ölen babası gibi bir ayakkabı tamircisiydi. Üvey babası, küçük evlerine taşındığında, ördek Hamlet, “İyi bir insana benziyor,” dedi. “Annemi de pek sevdiği belli oluyor.” Bu doğrudu ama Hans, üvey babasına alışmakta zorluk çekiyordu. Yaşarken öz babasının oturduğu ayakkabı tamir masasında şimdi üvey babasını görmek ya da annesine, “karıcığım,” diye seslendiğini duymak, Hans için kolay değildi ve üvey babası, Hans’a akşamları kitap da okumuyordu. Hans, Hamlet’e, “Korkarım evden ayrılp uzaklara gitsem beni kimsenin arayıp soracağı yok,” dedi. “Artık Kopenhag’a gidip aktörlüğe başlamanın zamanı geldi sanırım.” Böylece Hans, daha on dört yaşına bile gelmeden, kumbarasında biriktirdiği azıcık parayı alarak, Kopenhag’ın yolunu

tuttu. Bindığı atlı yolcu arabası, birçok köy ve kasabadan geçerek Kopenhag’a gidiyordu. Kopenhag’a ulaşmak için, atlı araba vapuruna bindiler. Hans, vapurun güvertesinden dalgaları izliyordu. “Düşünsene Hamlet,” dedi. “Büyük olasılıkla, bu denizin derinliklerinde bizimkinden çok farklı bir uygarlık var. saraylar, şatolar, dev kubbeler... Sen de onları kafanda canlandırabiliyorsun, değil mi? Deniz kızları caddelerde dolaşıyor, karşılaştıklarında saygıyla birbirlerini selamlıyorlar. Belki çok dikkatli bakarsak, deniz kızlarından birinin su yüzüne çıktığını bile görebiliriz.” Hamlet, “Yüzeze çıkacak olurlarsa, beni orada bulamayacakları kesin!” dedi. “Ufacık bir gölde yetişmiş bir ördek için bu su çok fazla!” Uzun bir yolculuktan sonra vapur kıyıya yanaştı.

Yeniden yollara düştüler. Birçok kasaba ve köy geçtikten sonra, atlı arabanın sürücüsü, “İşte geldik!” diye bağırdı.

Sizce sürücü nereye geldiklerini haber veriyordu?

Sürücü, ileride Kopenhag’ın büyük kulelerini görmüştü. Hans’a, “Haydi bakalım Andersen,” dedi. “Seni ancak buraya kadar getirebilirim. Kalan yolu yürümek zorundasın.” Hans, büyük bir rahatlıkla arabadan indi ama Hamlet sinirli sinirli vaklıyordu: “Neden kente kadar at arabasıyla gitmiyoruz?” Hans, “Çünkü Kopenhag’a at arabasıyla gidecek kadar paramız yok,” dedi. “Sürücü, beni ancak kent sınırına kadar götürebileceğini söylemişti. Aksi takdirde kentteki görevliler, sürücünün, bana daha ucuz yolculuk olanağı sağladığını öğrenebilirler.” Atlı araba oradan uzaklaşırken zavallı Hamlet iç geçirdi. “Kopenhag’a giden yol pek de uzak görünüyor. Ben ise, kısa bacaklı bir ördeğim!” Hans gülerek, “Sorun değil,” dedi. “Sonra Hamlet’i de torbasına yerleştirerek yürümeye başladı. Böylece Hamlet, Kopenhag’a rahat bir şekilde ulaştı. Arada bir başını Hans’ın torbasından çıkarıp çevresini izliyor, ayakları da Hans’ın eski gömleği üzerinde, sıcakık , korunuyordu. Bu büyük

kentin sokakların da yürürken, Hamlet, Hans'a: "Şu hale bak," dedi. "Kalabalık, inanılır gibi değil! Binlerce ama binlerce insan var sokaklarda ve sanki hepsi aynı anda konuşuyor!" Hans güldü. "Pek yakında benim hakkında konuşuyor olacaklar, bunu hissedebiliyorum! Bu yalnızca bir zaman meselesi." Hamlet,

“Alçakgönüllü biri olduğun söylenemez,” dedi. “Yaşlı kadın ünlü olacağımı söylemişti,” dedi Hans. “Tiyatroya bir rol için başvuracağım, tabii ki yeteneklerimi görünce beni hemen işe alacaklar.” Bunları söyledikten sonra Hans, Kraliyet Tiyatrosu’nun yöneticisinin oturduğu eve koştu. Hamlet, karamsar bir biçimde, “Bence bu Kopenhag’a yolculuğumuzdan da zor bir iş...” dedi. Hans, “Bana güven ve inan!” diye telkinde bulundu. “Başarısız olmam mümkün değil. Ünlü olmak, benim yazgımda var!” Böylece, Hans kapıyı çaldı.

Sizce bundan sonra ne oldu?

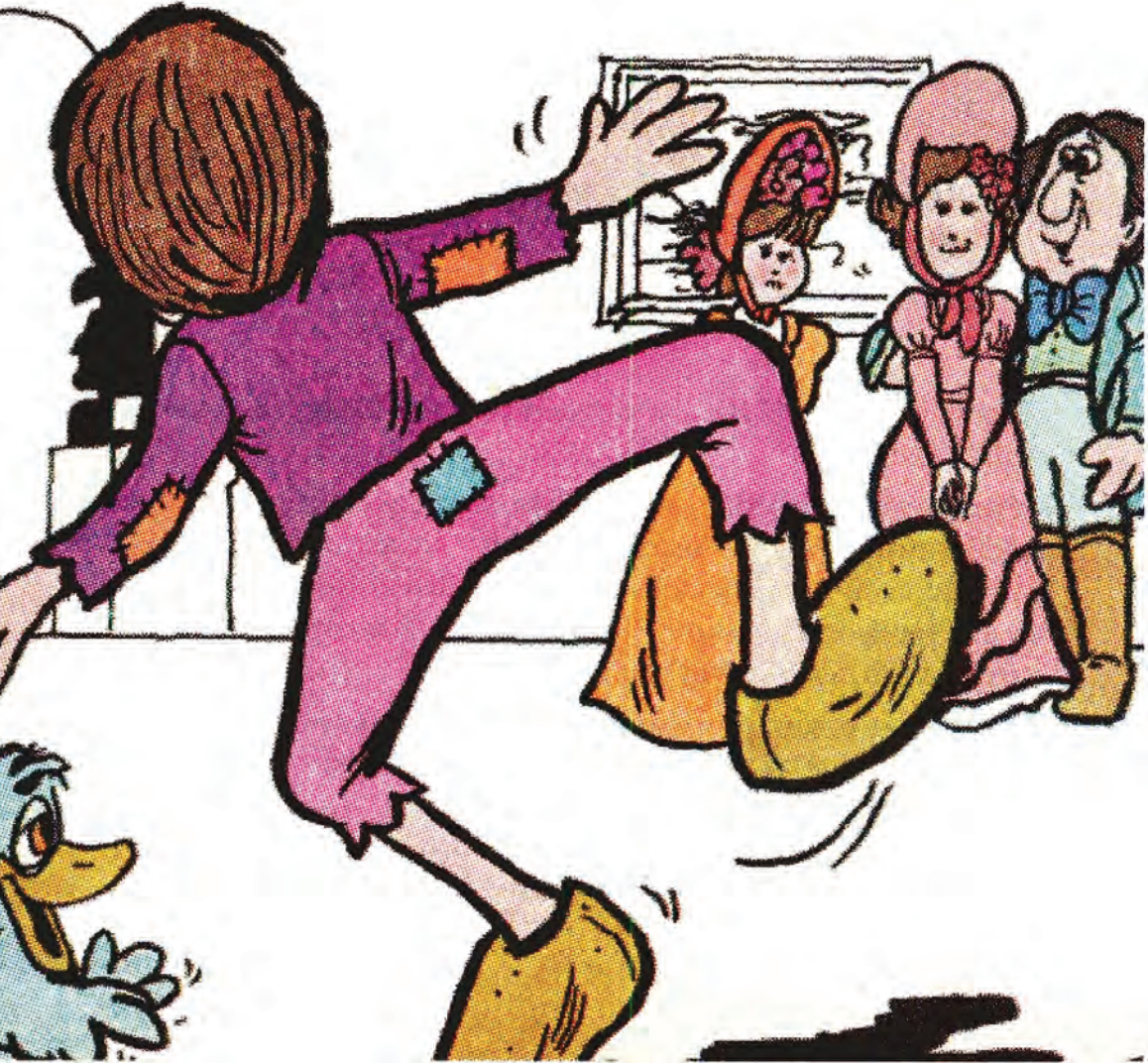
Kapıyı ufak tefek ve şirin bir hizmetçi kız açtı. Çok uzun boylu, saçı başı darmadağın ve giysileri yama içinde olan Hans'ı görünce, önce şaşırdı, ama Hans'ta hoşuna giden bir şeyler vardı. Hizmetçi kız, bir konunun geldiğini yöneticiye söylemeye gitti. Hans içeriye davet edildi. Ona çok iyi davrandılar. Yönetici, Hans'ın şarkılarını ve şiirlerini dinledi. Kollarını sallamasını pek sevmeydi. Ama ardından Hans şarkı söyleyip birkaç da dans figürü yapınca, yetenekli olduğunu düşündü.

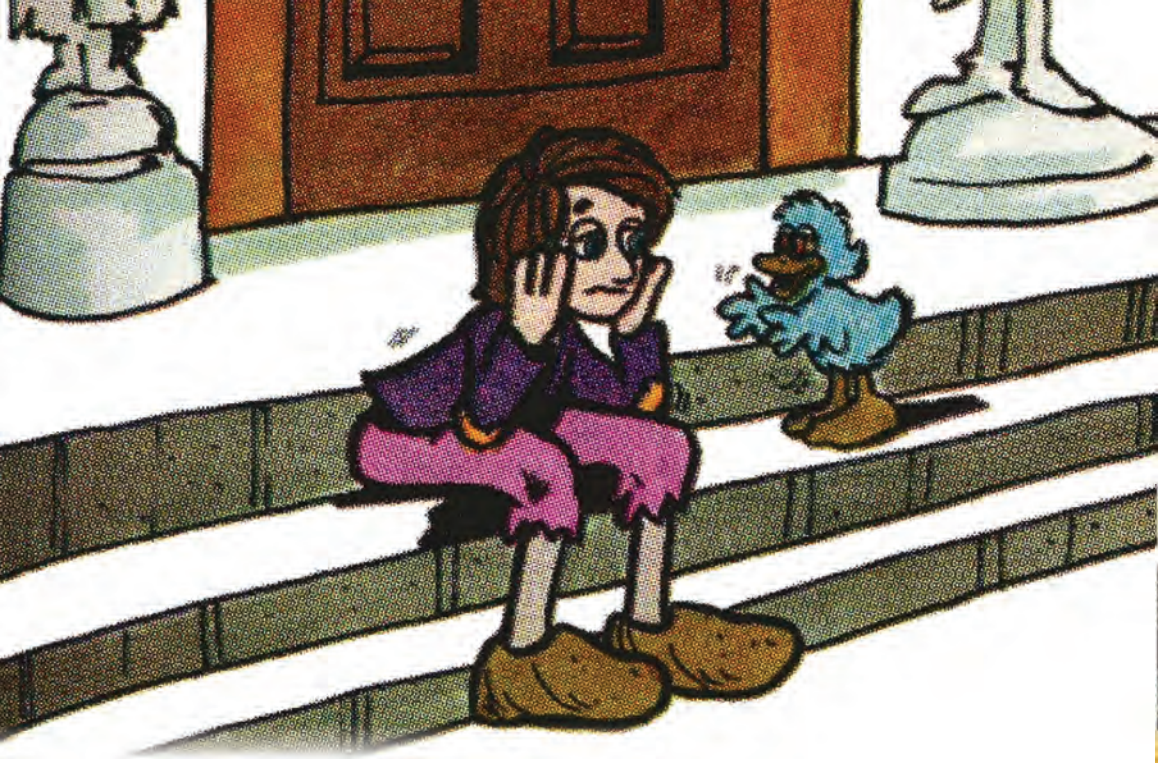
Hamlet, “Vay! Belki Hans’ın hayalleri sandığım kadar ulaşmaz şeyler değil!” dedi. Hans tüm becerilerini sergiledikten sonra, yöneticinin yüz ifadesi ciddileşmişti. “ Hoş bir sesin var,” dedi. “Ancak, diğer yeteneklerin konusunda bir şey söylemek için henüz erken. Neden gidip Siboni ile bir görüşmüyorsun? Siboni, Kraliyet Müzik Akademisi’ni yöneten bir İtalyan. Belki senin için uygun bir iş bulabilir.” Hamlet bu sözleri duyduğunda, “Şarkıcı olmak, aktör olmak kadar güzel bir şey. Ayrıca şarkıcılar da pekala ünlü olabiliyorlar!” dedi. Hans, “Ünlü olacağım!” diye sevinçle bağırdı. Yöneticiye teşekkür ettikten sonra koşa koşa Bay Siboni’nin evine gitti.

Hans geldiğinde, İtalyan müzisyenin evinde bir ziyafet veriliyordu. Hans, bir saniye bile olsa, böyle bir şeyin kendisine engel olmasına izin veremezdi. Büyük bir yüreklilikle, gösterişli beyefendiler ve pahalı mücevherler takan güzel bayanların karşısına geçip şarkı söylemeye başladı. Hanımlardan birisi, “Ne değişik bir eğlence bu böyle!” diye çıkıştı. Gözlüklerinin arkasından Hans’a uzaydan gelen bir yaratıkmiş gibi, şaşkınlıkla bakıyordu. Siboni, “Çocuk son derece içten. Sesi de fena değil. Belki biryerlerde bize yararı olabilir,” dedi. İyi yürekli Siboni, Hans’a gülümseyerek,

“Senin pek de varlıklı biri olmadığın duygusuna kapıldım. Doğru mu?” dedi. Hans üzerindeki yamalı eski giysilerine bakarak, utangaç bir sesle, “Haklısınız, bir kuruşum bile yok,” dedi. Konuklardan biri, “Belki bu konuda bir şeyler yapabiliriz,” dedikten sonra, hemen Hans için diğer konuklardan bağış topladı. Bu bayan adı Weyse idi ve o da bir müzisyendi. Ördek Hamlet, “Belki de Odense’deki o yaşlı kadının bir bildiği vardı,” dedi. “Siboni, Hans’ı eğitecek ve ünlü olana kadar, kendini geçindirebileceği parası olacak!” Ama daha altı ay geçmeden, Hans’ın başına çok kötü bir olay geldi. Sesini yitirmeye başlamıştı. “Zavallı yavrum,” dedi Siboni. “Bu gerçekten çok üzücü bir olay ve ne yazık ki hiç kimsenin bu konuda yapabileceği bir şey yok. İnsanın başına bazen bu tür bir olay gelebilir. Sesini yitirdiğine göre, kendine yapabileceğin başka bir iş bulmak zorundasın.” Hans, yüreği kan ağlayarak Siboni’nin yanından ayrıldı. Hans, üzgün bir biçimde, “Yapabileceğim baş-

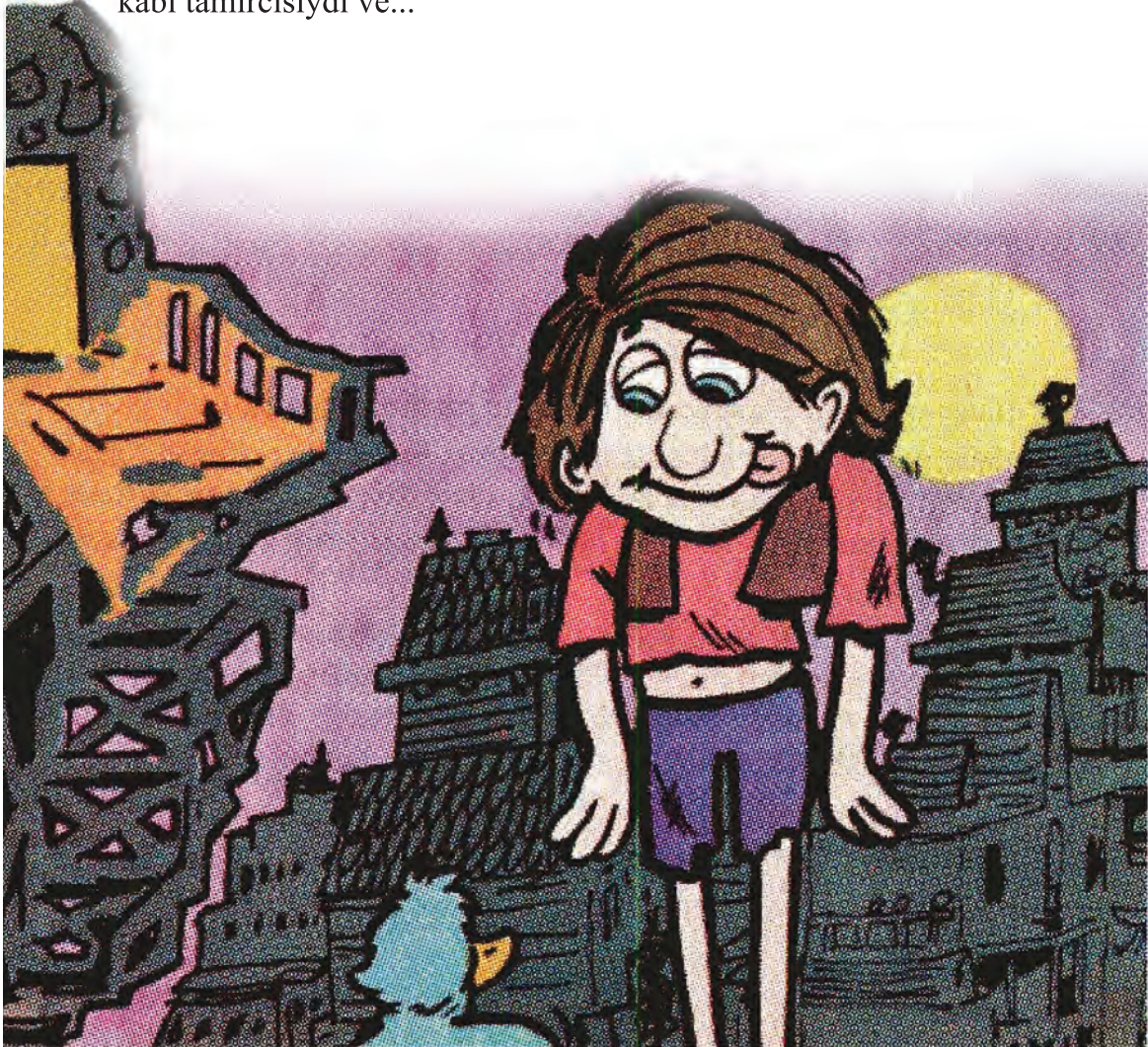

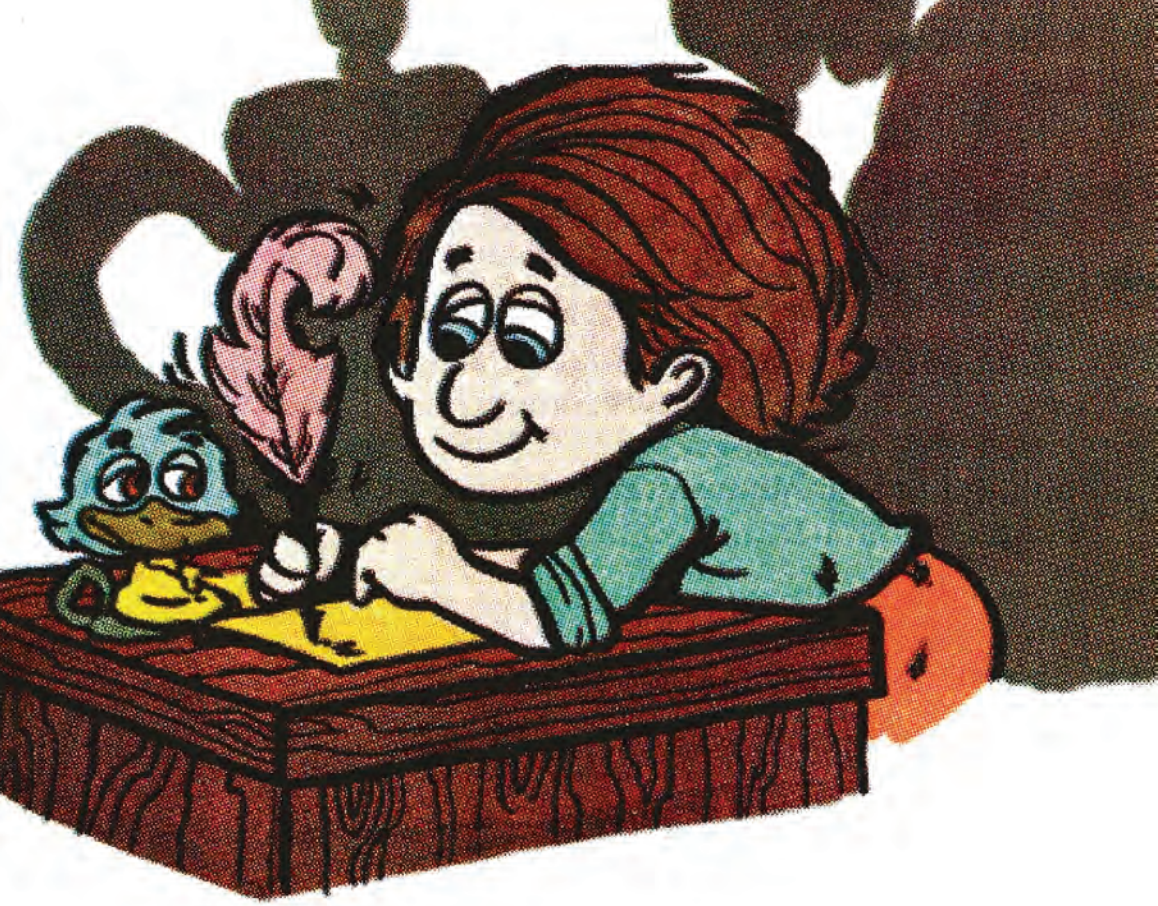
ka bir şey olmalı,” diye düşündü. “İyi ama ne yapabilirim? Kraliyet Tiyatrosu’nun yöneticisi aktör olamayacağımı söyledi. Bir dansçı olamayacak kadar da uzun boyluyum...” Hamlet, “Dahası, bir o kadar da sakarsın,” diye araya girdi. Bunu kötü niyetle söylememişti. “Belki de şu ünlü olma sevdandan vazgeçmenin zamanı gelmiştir. Neden Odense’ye dönüp çıraklığa başlamıyorsun? O zaman baban gibi senin de doğru dürüst bir mesleğin olur.”

Sizce Hans böyle mi yaptı ?

Tabii ki hayır! Hans, kararlı bir şekilde, “Köyüme geri dönüşüm krallar gibi olacak!” dedi. Bundan sonraki üç yıl, Hans ve Hamlet, Kopenhag’da dolaşıp durdular. Sayısız basamakları tırmanarak, ancak ulaşabildikleri eski, dağınık ve ufacık odalarda kaldılar. Hans soğuktan korunabilmek için ayakkabılarının içine eski gazete kağıtları koyuyordu. İyi yürekli dostlar bazen eski giysilerini vererek, yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Bir gün Hamlet,

Hans'ın çok sevdiği eski yeleşini giydiğini görünce, “Bu sana artık çok küçük geliyor,” dedi. Hans, “Eğer dik durmazsam, kimse küçüldüğünü fark etmeyecektir nasılsa,” dedi. İki büküm halde sokağa çıkıp yine gününbirlik yapabileceği işler olup olmadığını araştırmaya gitti. Bazen zengin evlerinde verilen partilerde konuklar için kendi şiirlerini okuyor, bazen de Kraliyet Tiyatrosu'ndaki kalabalık gösterilerde ufak roller alıyordu. Hamlet sürekli yakınıyordu: “Bu son derece kötü bir yaşam biçimi. Her meslek bundan iyidir doğrusu. Baban herkes tarafından sevilen çok iyi bir ayakkabı tamircisiydi ve...

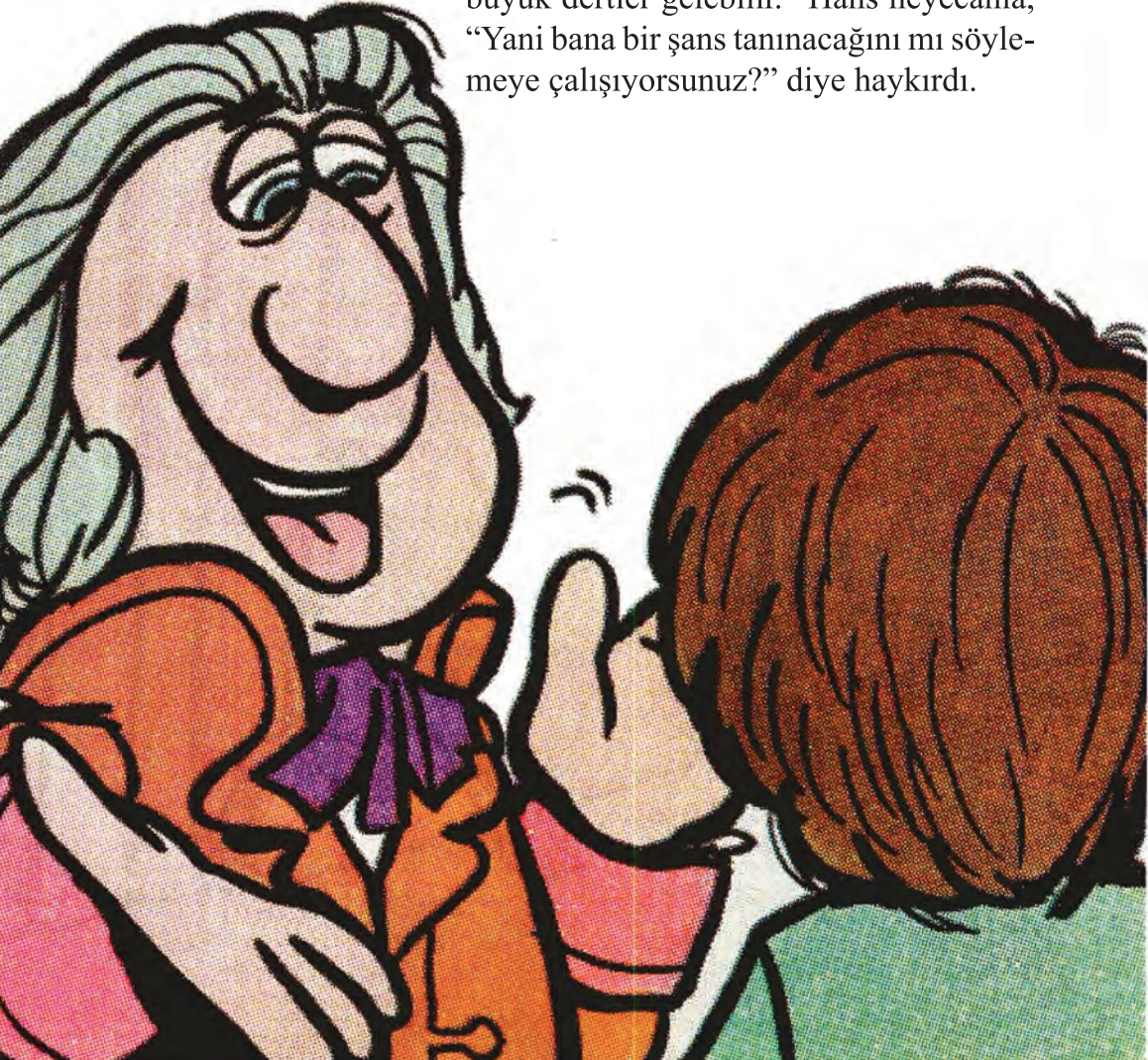

Hans, “Üstelik ayakkabı tamircisi olmaktan nefret ediyordu!” diye haykırdı. “Benim için hep daha iyi şeyler istemişti ve ben de bunu mutlaka gerçekleştireceğim. Eğer bir aktör veya şarkıcı olamayacaksam, o zaman şair olurum!” Böylece Hans, yazmaya başladı. Başarılı tiyatro oyunları ve duygusal öyküler yazıyordu. Şiirleri içtenlik ve düş zenginliğiyle doluydu. Bir süre sonra, her yere beraberinde götürdüğü bir yığın eseri olmuştu. Hamlet, gagasını kağıtların arasına sokarak okumaya çalışıyordu: “İçeriği büyüleyici doğrusu! Ancak yazdıklarının yazım hatalarıyla dolu olduğunun farkındasıdır herhalde.” Hans, “Yazım hataları yalnızca küçük bir ayrıntı,” dedi. Hans Christian Andersen, yenilgiyi kabul edecek bir çocuk değildi. Yine de, Hans okumuş insanların yazım

kurallarına dikkat edeceklerini düşünerek yazdıklarını arada bir de olsa güvendiği kişilere okutuyordu. Ama daha çok, tiyatrodaki yazarlara ve aktörlere, oyunlarını ve şiirlerini kendi okumayı yeğliyordu . Çoğu da Hans'ı büyük bir sabırla dinliyordu. Hans, Hamlet'e, "Gördün mü?" dedi. "Benim yazdıklarımı beğeniyorlar. Eminim yakın zamanda oyunlarımdan birisi sahnelenecek." Hamlet üzüntüyle, "Zavallı Hans," dedi. "Bu insanların sana acıdığını anlayamıyor musun? Onlar sadece nezaketten dolayı seni dinliyorlar!" Hans, ördeğin haklı olduğunu farkındaydı. Ne de olsa, ördek Hamlet aslında Hans'ın kendi sağduyusunun sesiydi.

Yine de, on yedi yaşındayken Hans, Kraliyet Tiyatrosu'na iki oyununu sundu. Tabii yönetmenler bu oyunları sahneye koymadılar. Ama yönetmenlerden Bay jonas Collin, Hans'ın okula gidip yazarlık konusunda doğru dürüst bir eğitim görmesi için burs alması gerektiğine inanmaya başlamıştı. Collin, Hans'a, "Senin mutlaka eğitim alman gerekiyor," dedi. "Bu şekilde devam edersen, sokaklarda iş arayarak, çılgın öyküler uydurmaktan ve kentin zenginlerinin evlerinde birkaç kuruş karşılığında şiir ve öyküler okumaktan öteye gidemezsin. Üstelik ileride bu yüzden başına büyük dertler gelebilir." Hans heyecanla, "Yani bana bir şans tanınacağını mı söylemeye çalışıyorsunuz?" diye haykırdı.

Yüreği heyecandan hızla atıyordu. “Gerçekten okula gidebilecek miyim? O zaman ben de gerçek bir şair olabilirim!” Jonas Collin , “Şimdi beni dinle genç adam!” dedi. Tüm ciddiyetiyle konuşmaya başladı: “Bence sen adam olacaksın ama öğrenmek için mutlaka dikkatle dinlemek ve kendini konuya vermek zorundasın. Oyun ve şiir yazarken aklına her geleni çalakalem kağıda dökmek yerine, derslere ciddiyetle eğilmelisin. Şimdi bana, okulda olduğun süreçte kendi başına ufacık bir öykü bile yazmayacağına dair söz ver.” Hans, bunları duyduğunda büyük bir hayal kırıklığı yaşadı.

Ama öyle çok istiyordu ki okula gitmeyi! En azından şimdilik, kendi başına öykü yazmamaya söz verdi.

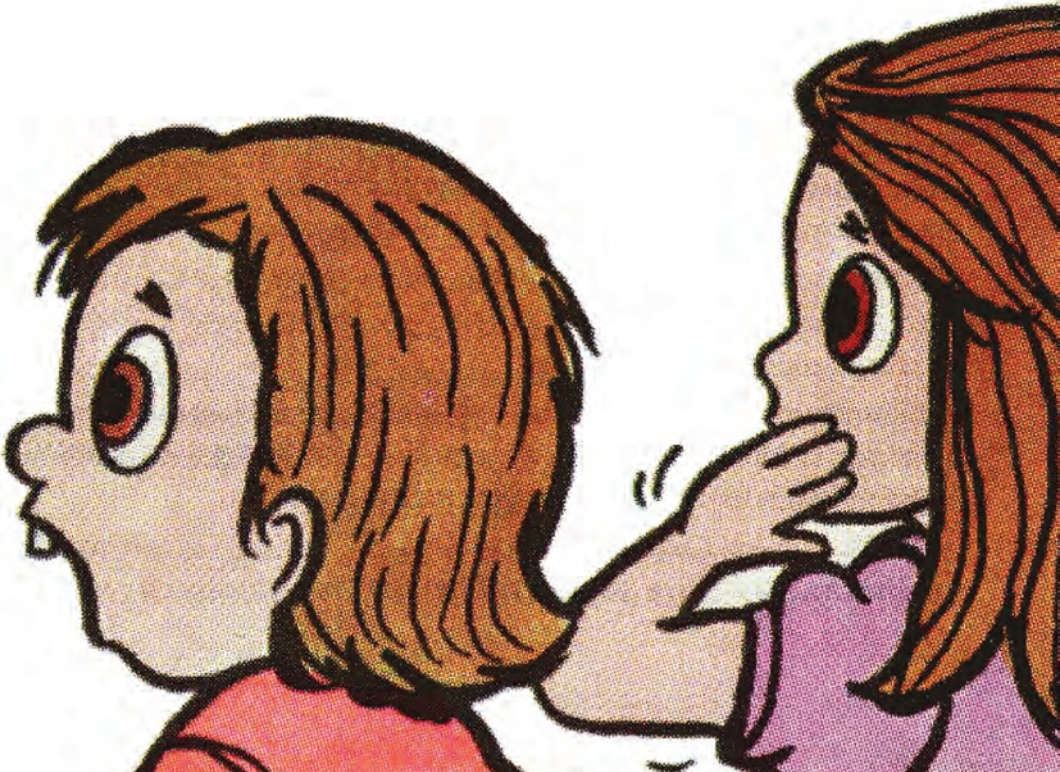
Böylece Hans, okumak üzere Slagelse isimli kasabaya gönderildi. Kasabadaki ilkokulda derslere giriyor ve okul müdürü Bay Meisling'in evinde kalıyordu. Bir eğitimci olmasına rağmen, Meisling pek sabırlı biri değildi. Çocuğun düşünce yapısını eğitemediğini ve kontrol altına alamadığını görebiliyordu. Hans, tarihten ilginç bir iki olay anlatabiliyor ve uzun romantik şiirleri ezbere okuyabiliyordu. Ama bunları belli bir sıraya koyamıyordu. Yazım kuralları ile ilgili büyük sorunları vardı. Bazen öğrenmek için büyük dikkat isteyen bunca yeni şeyi nasıl öğreneceğini kara kara düşünürdü Hans.

Müdür Meisling, “Sen bir geri zekalısın!” diyerek Hans’ı azarlayıp duruyordu. “Kendini geliştirmeyi öğrenemezsen senin sonun ya kentin lağımları ya da tımarhane olacak!”

Böyle anlarda Hamlet, Hans’ın kulağına, “Meisling’e aldırma sen,” diye fısıldardı. “Latince fiilleri ve Yunan klasiklerini biliyor olabilir ama tırnaklarının arası kir dolu ve en az bir aydır banyo yapmıyor. Dahası, fark ettin mi bilmiyorum ama o iyi bir öğretmen değıl. Öğrencilerinin hiçbirini sevmiyor. Ama öğrencileri de onu sevmiyor zaten!” Hans üzüntü içerisinde, “Ama ya haklıysa?” dedi. “Ya gerçekten benim sonum kentin lağımları ya da tımarhane olursa, o zaman ne yaparım ben?” Hamlet son derece mantıklı bir tavırla, “Öyle bir şey olmayacak,” diye konuyu kapattı: “Sen kendini derslerine ver ve bol bol çalış, gerisini de merak etme. Şimdi senin biraz dinlenmen gerek. Haydi git biraz çocuklarla oyna.”

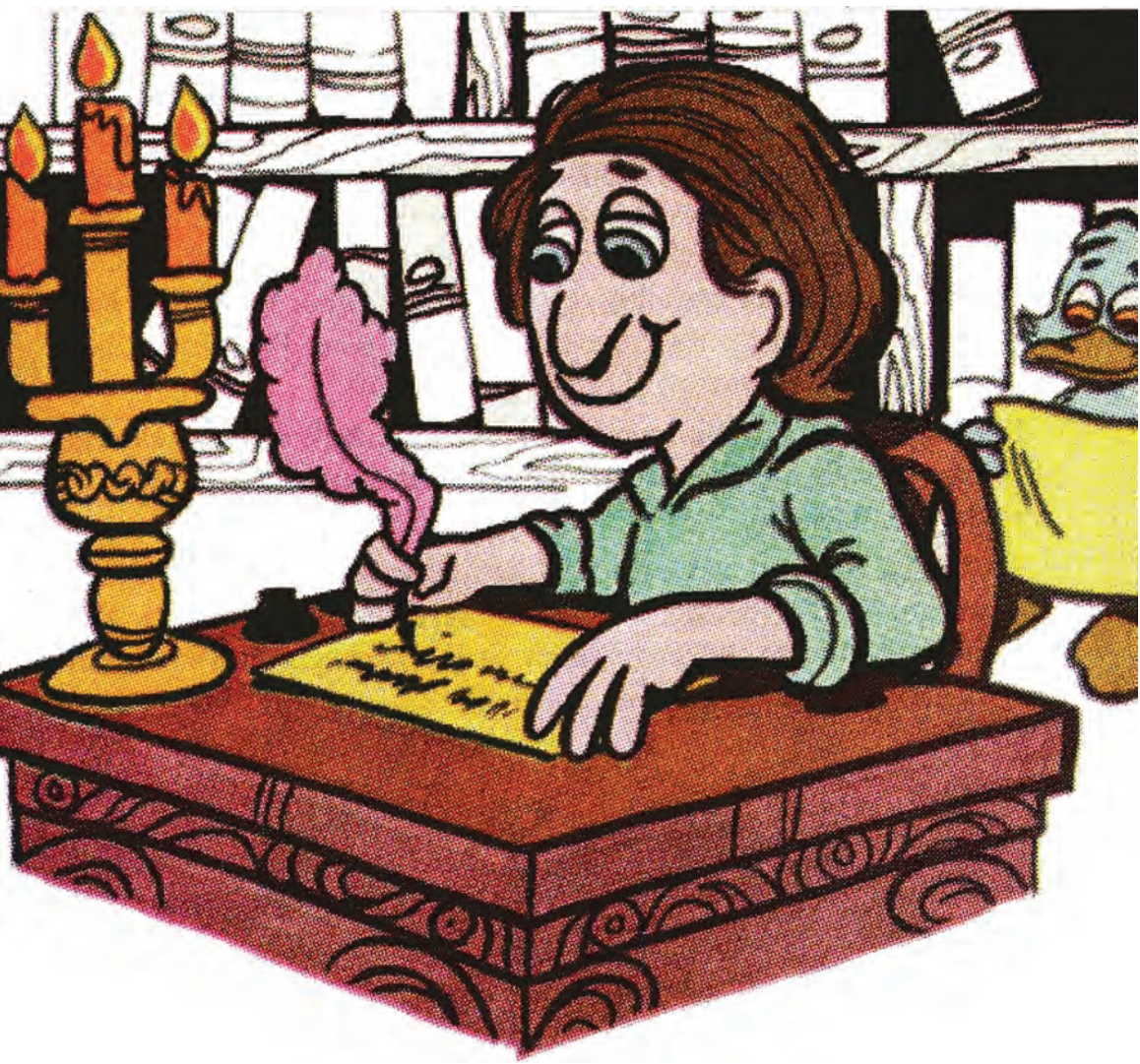
Hamlet'in böyle konuştuğu anlarda, Hans'ın kendine güveni geliyordu. Ördeğin tavsiyesine uydu ve Müdür Meisling'in çocuklarının Hans'ı beklediği konuk odasına gitti. Çocuklara hem göz kulak oldu hem de onlarla oyun oynadı. Bunun yadırganacak bir tarafı yoktu, çünkü Hans'ın kendisi de çocuk sayılırdı. Hans, Jonas Collin'e vermiş olduğu sözü tuttu. Okulda eğitim gördüğü sürece, ne şiir ne de oyun yazdı. Ama Hans, çocuklara masallar anlatmayacağına ilişkin herhangi bir söz vermemişti. Meisling'in çocukları, Hans'ın anlattığı büyüleyici masallara bayılıyordu. Hans'ı her gördüklerinde, ona bir masal anlatması için yalvarıyorlardı. "Sanırım okulun en sevdiğim yanı bu," diyordu Hamlet. Çünkü küçük çirkin ördek yavrusu da bu masalları dinlemekten büyük zevk alıyordu. Hans büyülü şatolardan, sihirli ülkelerden, cesur şövalyelerden, konuşabilen kurbağalardan, prensler ve prenseslerden, kibritçi kızlardan ve baykuşlardan masallar yarattıkça,

çocuklar gibi Hamlet de yanına yaklaşıp büyük merak ve heyecanla dinliyordu. Hans, hiçbir zaman olağanüstü bir öğrenci olamadı. Olağanüstü bir düş gücü kafasını öylesine doldurmuştu ki, başka bir şeye pek yer kalmıyordu. Ama sonunda düşüncelerini bir sisteme sokmayı öğrenmişti. Artık Kopenhag Üniversitesi'nde okuyabilecekti. Hans, üniversiteden mezun olduğunda, hemen Jonas Collin'in evine gitti. "Benim için yaptıklarınız için size çok şey borçluyum," dedi. "Artık tekrar yazmaya başlayabilirim." Bunu duyunca Collin derin bir iç çekti: "Bu senin yaşamın. Yaşamına nasıl yön vermek istiyorsan, öyle yap. Bu senin en doğal hakkın. Ancak daha mantıklı bir seçim yapacağını umuyordum."

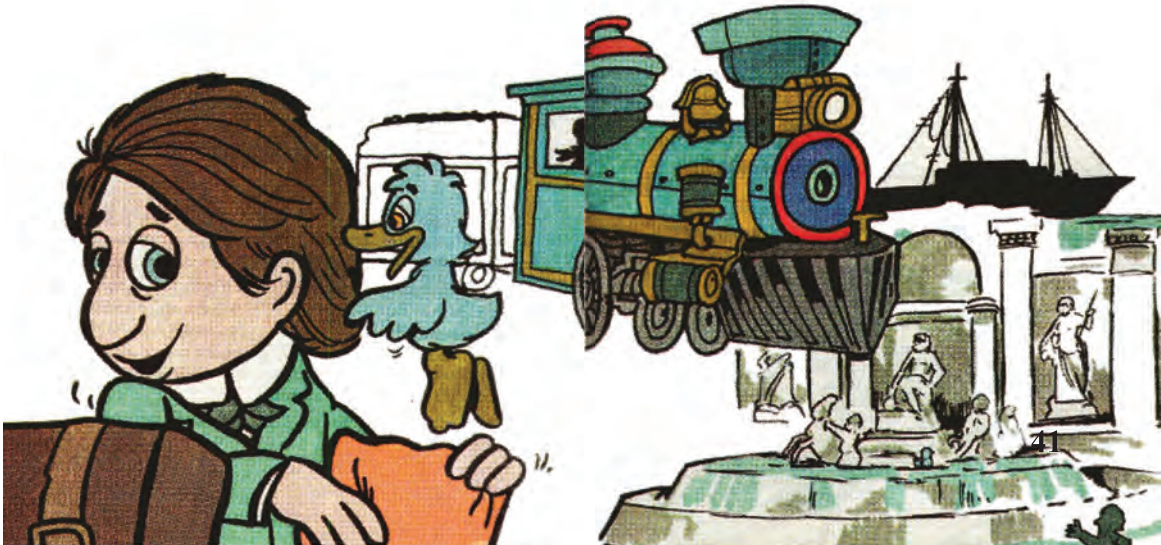
Ördek Hamlet, Collins ile aynı görüşteydi. Hans'a, "Yazdıkların hâlâ pek iyi sayılmaz," diye düşüncesini belirtti. "İnce düşünceli ve kültürlü beyefendiler gibi Latince şiirler yazamayacağını biliyorsun. Şiir yazmayı bir kenara bırakıp gördüğün eğitimi bir devlet dairesinde memur olarak kullanmak istemediğinden emin misin?"

Hans, ördeğin bu sözlerine şidetle karşı çıktı: “Böyle bir şeyi bana nasıl sorabilirsin? Beni daha iyi tanıdığını sanıyordum.” Kalem ve kağıda sarılarak yazmaya başladı. “Ölümün Pençesindeki Çocuk” isimli şiirini yazdı. Şiir ne olağanüstü bir özelliğe sahipti ne de alışılmış biçimde yazılmıştı. Bunun yanı sıra son derece içten olduğu ortadaydı. Hans, bu şiirini çok duygulanarak yazmıştı. Hamlet, “Hiç de fena olmamış,” dedi. “Belki bunu yayımlamaları bile mümkün olabilir.” Hamlet’in dediği doğru çıktı.

Hans'ın şiiri yayımlandı ve eleştirmenler Odense'li bu yoksul delikanlı hakkında hoş şeyler söylemeye başladılar. Bunları duymak, Hans'ın seçmiş olduğu yolun doğruluğu konusundaki inancını tazeledi. En gizli düşüncelerini ve hayallerini yazmaya başladı. Her geçen gün daha fazla eseri yayımlanmaktaydı ve Hans'a kral tarafından ikinci bir burs daha sağlandı. Böylece, Hans'ın parasal sıkıntıları da en azından bir süre için çözülmüştü. Fakat Hans, sürekli sıkıntı içinde olmaya ve belirsiz bir geleceği düşünmeye öylesine alışmıştı ki, içini karartan ruh durumundan bir türlü kurtulamıyordu. Hamlet bu durumu fark edince, Hans'a, "Bir yolculuğa çıkmamızın zamanı geldi dostum," derdi hemen. "Haydi bavulunu hazırla. Sen kendini fazla ciddiye almaya başladın, fazla içine kapandın. Bazen yer değiştirmekte yarar vardır. Kalk gidelim." Ardından Hans, çantasını hazırlar ve yolculuklarda yanından ayırmadığı kocaman şemsiyesini koluna takardı. Tren ya da gemiyle Hollanda, İtalya, Türkiye ya da Yunanistan gibi ülkelere yolculuk ederdi. Söylemeye gerek yok, her gittiği yerde Hamlet de ona eşlik ederdi. Gemi yolculuklarında, küçük çirkin ördek güverteye oturur, yolculuk süresince dalgaları izlerdi. Kopenhag'a döndüklerinde Hans'ın, dalgaların altında denizkızlarının nasıl oynastıklarını anlatışını yeniden yaşardı.

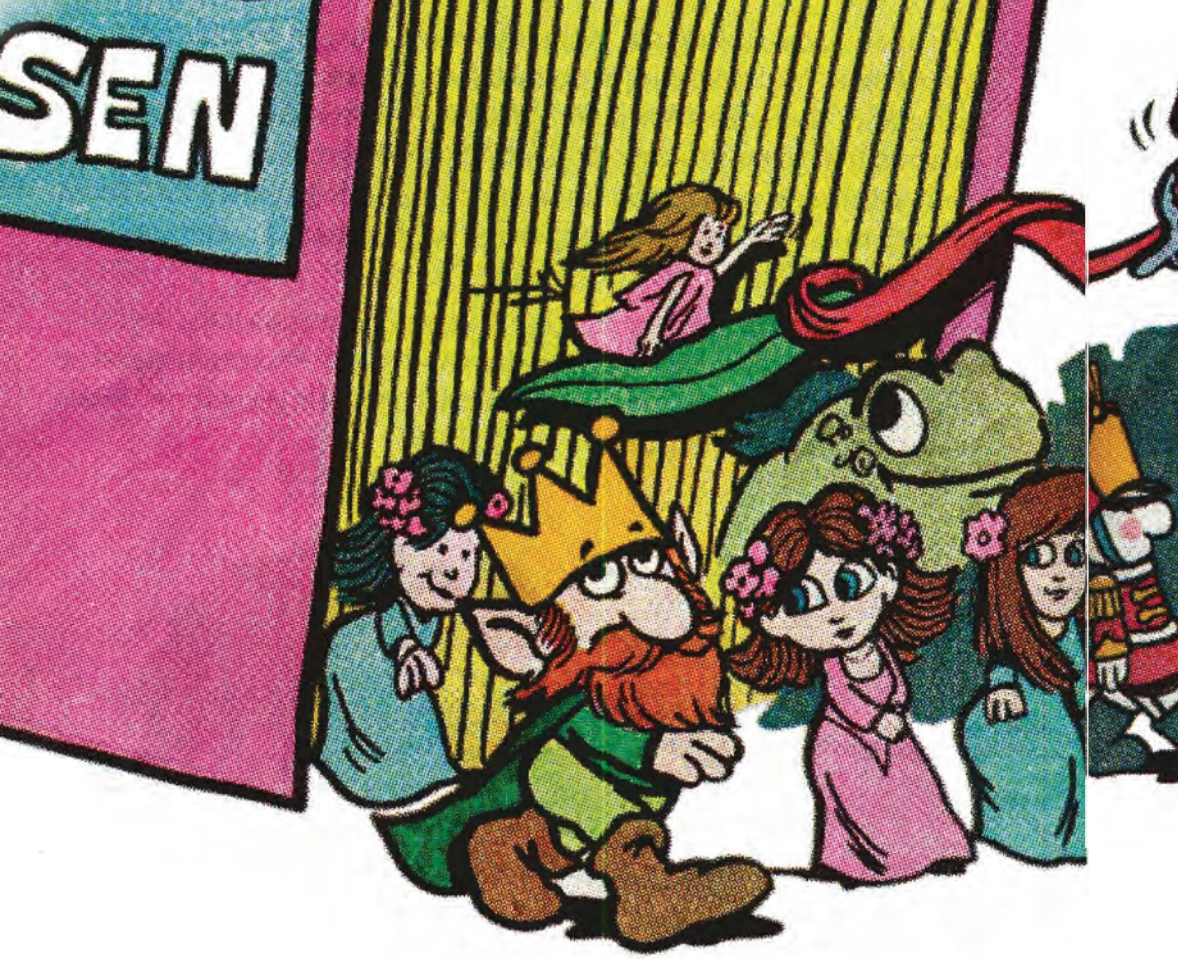
Bundan sonraki birkaç yıl boyunca, Hans, birçok oyun, şiir ve öykü yazdı. Bu arada Avrupa'nın hemen hemen tüm ülkelerini görmüştü. Daha sonra Hans'ın, "Doğaçlama" isimli romanı yayımlandı. Bu roman aslında Hans'ın kendi yaşamının gizli öyküsüydü. Kitap büyük bir başarıya ulaştı. Kitapçıların önünde kuyruklar oluştu. Hans, Hamlet'e, "Harika, değil mi?" dedi. "Tüm hayallerim gerçek oldu. Artık çok ünlüyüm ve işte burada, ayağımda terliklerim, üzerimde ipek sabahlığım, sıcacık evimde şöminemin karşısında başarının tadını çıkarıyorum. Tıpkı senin gibi ben de, hâlâ burnu fazla büyük, çenesi fazla küçük, çirkin bir ördek yavrusuyum. Ama çok mutluyum." Hamlet, "Bütün çirkin ördekler büyüyünce birer kuğu olmazlar," dedi. "Önemli olan, bizim kendi durumumuzdan hoşnut ve mutlu olmamızdır. Şimdi,

senin kendin için olan düşlerin gerçekleştiğine göre, eskiden konuştuğumuz diğer düşler ne olacak?”

Hamlet, rahat koltuğuna gömülmüş olan Hans'ın yanına oturmak için sıçradı: “Yaşlı Meisling’in çocuklarını anımsıyor musun? Ya senin masallarını dinlemiş olan diğer çocuklar? Bu çocuklara masallarını anlatırken nasıl mutluydun, değil mi? Uydurduğun masallar, gerçekte edebiyat örneği sayılan son romanından daha doğru değil mi?”

Senin masalların ve öykülerin, istenç, sevgi, iyilik, yaşam ve umutla ilgili, öyle değil mi?” Hamlet, Hans’ın gözlerinin içine bakarak, konuşmasını sürdürdü:”Sana bir sır vereyim mi Hans Christian Andersen? Ben senin masal ve öykülerini, yazmış olduğun romandan çok daha fazla seviyorum. Bence sen de benimle aynı düşüncedesin.” Çirkin ördeğin söylediklerinin tümünün doğru olduğunu Hans Christian da biliyordu. Hemen oturup düşle-
rinin ürünü olan bu masalları ve öyküleri yazmaya başladı. Bir bezelye tanesinin üzerinde uyuyamayan prensesi anlattı, sonra yeni giysiler isteyen imparatoru... Bir balıkçıya aşık olan küçük denizkızını ve Çin imparatoru için şarkılar söyleyen bülbülün masalını... Hans, Karlar Kraliçesi’nin masalını ve Kay adındaki

çocuğu nasıl kaçırdığını yazdı. Küçük kibritçi kız ve yaban kuğularını, şövalyeleri ve kırmızı pabuçlarla dans eden kızı kağıda döktü. Peki, Hans Christian Andersen bu hayal ürünü masallarını ve öyküllerini yayınlattığında neler oldu dersiniz?

Bunlar ne belirli bir edebiyat akımının ürünleriydi, ne de sanat kaygısıyla yazılmışlardı. Bunlar yalnızca basit birer çocuk öyküsüydü. Ama herkes bunları çok sevdi ve benzer öyküler yazmasını istedi. Hans yazdıkça, istekler azalacağına arttı.

Masallarının yayımlanmasıyla birlikte Hans, her geçen gün daha da artan bir üne kavuştu. Yazarlara konferanslar vermek üzere çağrılar aldı. İngiltere'ye gittiğinde, büyük yazar Charles Dickens'in evine konuk oldu. Çocukluğunda hayal ettiği gibi, imparatorlar ve krallarla aynı sofraları paylaştı. Hans Christian Andersen ismi, bugün de Kopenhag'ın en çok gurur duyduğu isimdir. Odense'li yaşlı kadının daha Hans'ın çocukluğunda

öngördüğü gibi, Odense kasabası, Hans'ın onuruna ışıklandırıldı ve ziyaretçi akınına uğradı. Odense bugün bile Hans Christian Andersen'in doğduğu kasaba olarak büyük önem taşır.

Belki sizin de hayallere dalıp gittiğiniz zamanlar oluyordur. Bu anlarda kendi kendinize öyküler anlatıp düşler dünyasında geziniyorsunuzdur. Sizin fantezileriniz, krallar, prensesler, denizkızları veya bülbüllerle ilgili olmayabilir. Çok daha farklı şeyler olabilir. Belki siz, ünlü olmayı bile istemiyor olabilirsiniz. Ama hayalleriniz ne olursa olsun, yaşamınızda fantezilere özel bir yer ayırırsanız, belki daha da mutlu bir insan olabileceğinizi keşfedersiniz.

Tıpkı, iyi dostumuz Hans Christian Andersen gibi.

HANS CHRISTIAN ANDERSEN

Hans Christian Andersen, 1805 yılında yoksul bir çiftin tek çocuğu olarak dünyaya geldi. Anne ve babası Danimarka'nın şimdi büyük bir kenti olan Odense'nin kenar mahallesinde tek odalı bir yerde oturuyordu. Babası, büyük umutları gençlik yıllarında kalmış bir ayakkabı tamircisiydi. Bu büyük umutlar Hans'a esin kaynağı olmuştur.

Annesi okuma yazması olmayan, eğitim görmemiş bir kadındı ve batıl inançları çok kuwetliydi. Ama oğlunu her şeyden çok severdi. Hans'ın babası, 1816 yılında hayata gözlerini yumdu. Bundan sonra çocuğu işe sokmak için çeşitli girişimlerde bulunuldu. Ama bunların hiçbirinden sonuç çıkmadı. Anne Fru Andersen, oğlunun cahil ve acımasız işçilerle bir arada olmasını istemiyordu. Yoksul dul Andersen, oğluyla birlikte yaşamını sürdürebilmek için çamaşırcılığa başladı. Kocasının ölümünden iki yıl sonra yeniden evlendi. Hans, gençlik yıllarının henüz başlarındayken, Kopenhag'ın

HANS CHRISTIAN ANDERSEN
1805-1875

yolunu tuttu. Bir şarkıcı, dansçı ya da aktör olarak ünlü olmaya kararlıydı. Ama başarılı olamadı! Bu başarısızlıklar sonucunda, Hans, dilencilik yapacak duruma düşmüştü. Hans, zor geçen gençlik yılları boyunca Kraliyet Tiyatrosu'na yakınlığını sürdürdü. Aktör olarak başarısızlığa uğradıktan sonra, dramaturg olmaya çalıştı. Ama Hans'ın bu konuda hiçbir eğitiminin olmaması büyük bir eksiklikti. 1822'de, tiyatro yönetmeni Jonas Gollin'in yardımıyla Hans, Slagelse'de okula gidebilmek için burs aldı. Hans'ın okul yılları oldukça mutsuz geçti, çünkü Slagelse'deki okulun müdürü zorba ve zalim bir adamdı.

HANS CRISTIAN ANDERSEN

1827’de Collin, Hans’ı bu okuldan alarak, bundan sonraki eğitimi için özel ders almasını sağladı. Hans daha sonra eğitimi ni Kopenhag Üniversitesi’nde tamamladı.

Hans’ın yazarlık serüveni ciddi olarak 1827 yılında “Ölümün Pençesindeki Çocuk” adlı şiirinin yayımlanmasıyla başladı. Bunu başka şiirler izledi, sonra tiyatro oyunları ve kısa oyunlar. Bunlar genellikle gezilerle ilgiliydi. 1835’te Hans, “Doğaçlama” adlı romanını yazdı ve çok tutuldu. Hans, bu yeni romanından son derece memnundu. Günümüzde Hans’ın peri masalları, dünyanın her köşesinde zevkle okunmaktadır ama Danimarka dışında “Doğaçlama”yı duymuş çok az insan vardır. Andersen tüm yaşamı boyunca karmaşık ve çok boyutlu bir kişiliğe sahip oldu. Kendini beğenmiş, eleştiriye aldırmayan ve ruhsal dalgalanmalara sahip bir insandı. Fakat Hans, aynı zamanda derin ve kalıcı sevgiye ulaşmıştı. Ayrıca çok verici bir insandı. Onun

kalbini derinden inciten insanları çok cömert bir biçimde bağışladığı sıkça görülmüştü. Onun kadar sevilerek okunmak pek az yazara nasip olmuştur.

Hans Christian Andersen, 1875 yılında hayata gözlerini yumdu. Son yıllarını, anılarını tekrar ele alarak geçirmişti. Son sözleri, yaşamının inanılmaz güzelliikle bir peri masalı olduğuydu. Belki bu yine bir başka fantezisiydi, tıpkı Andersen’i gençliğinde geçen ve sonraki yıllarda rahatlamasını sağlayan binlerce fantezisi gibi. Andersen’in ruhunun güzelliği hakkında kuşku duyanlar, Jonas Gollin’in oğlu ve Hans’ın yakın dostu Edward Gollin’in sözlerine kulak vermemelidirler. Collin, Andersen’le ilgili yazdığı, eleştiri de içeren kitabında, ünlü yazarla ilgili olarak şöyle diyor: “Onun ruhunun derinliklerini gördüm... O gerçek anlamda bir insandı.”